

5.8.2018 – 30 letnica romanj »treh Slovenij na Svete Višarje«

Spoštovani sobratje duhovniki, sestre redovnice, bratje in sestre, dragi romarji!

V Kristusu vas z velikim veseljem in hvaležnostjo pozdravljam! Bogu sem hvaležen za vaš korak vere k Višarski Materi Božji. To je korak po stopinjah naših prednikov, ki so nam podarili krščansko vero in tradicijo kot najbolj žlahten dar, ki ga iz roda v rod nosimo kot jedro naše osebnosti in narodne identitete.

V veri ne moreš biti samouk. To si lahko v učenju jezika, vožnje avtomobila ali drugih spretnosti. Pri veri pa potrebuješ tradicijo, izročilo in prenos generacij. Celo Jezus je pridobival to izkušnjo iz judovske tradicije in je na to izkušnjo postavil svoje oznanjevanje Božjega kraljestva. Pri izkušnji in prenosu vere so pomembni rodovi staršev, dedkov in babic. Papež Frančišek je slovenskim škofom povedal, da je danes verska izkušnja nemogoča brez dedkov in babic. Oni so zadnji kupe v zadnjem vagonu, v katerem se pelje verska izkušnja, ki jo današnji otroci in mladi še lahko doživijo.

Kako hitro pa se lahko zaveza z Bogom skruši, smo slišali v prvem berilu iz 2. Mojzesove knjige. Izraelci so bili lačni in so si zaželeli jesti egiptovskega mesa. Raje bi ponovno bili siti sužnji kot pa svobodni, ki so v zavezi z Bogom. Bog je kljub njihovi upornosti Mojzesu naročil, naj pobirajo belkaste izcedke mogočnega drevesa Tamarix manifera, ki raste v puščavi. To je mana, ki jo je dajal Mojzes ljudem, da so jedli. Bog je postavil Izraelce na preizkušnjo vere. Imeli so sicer versko izkušnjo Abrahama, Izaka in Jakoba, niso pa še imeli verske izkušnje naroda. Niso še prehodili poti tradicije, ki je za vsak narod zelo dolga in tudi naporna. Zato so si želeli samo tega, do česar se hitro pride. V puščavi so si želeli hitre hrane. V tej nagoni želji so Izraelci zavrgli zavezo z Bogom (prim. 2 Mz 16, 2-4.12-15).

V drugem berilu apostol Pavel v pismu Efežanom kristjane svari pred nevarnostjo, da ne bi živeli nagonsko kakor pogani. Priložnosti, ki vodijo v skušnjave, se namreč tudi kristjanom zmeraj nastavljajo v takšnem mišljenju, ki je ničevno in ni Kristusovo mišljenje. Človeka, ki ne živi iz resnice v Kristusu, Pavel imenuje starega človeka, ki ga ugonablja blodnja poželenja. Pavla skrbi, da bi kristjani ponovno zapadli v pogansko mišljenje, ki bo v njih posekalo korenine zaveze z Bogom. S krstom smo kristjani pridobili novo življenje in zato ne moremo živeti kot tisti, ki niso bili krščeni v Kristusa in se iz starega človeka niso preoblekli v novega (prim. Ef 4, 17. 20-24).

Apostol Pavel je dobro vedel, da omalovaževanje ali pa celo zanemarjanje verske etike, lahko povsem uniči krščanske skupnosti. Vera, ki ne zmore upoštevati etičnih dolžnosti, ne živi iz resnice in nima Kristusovega mišljenja. Takšna vera je pragmatična in je zato odgovorna, da življenje slabi tudi v krščanskih skupnostih. Pragmatična vera bo vedno življenje postavila na kocko. Mnogi mislijo, da verujejo, a ne ljubijo življenja. Mnogi mislijo, da verujejo, a ne varujejo življenja. Tako se prepuščajo ničevosti svojega mišljenja in tlakujejo do sebe prosto pot ideologiji antiživljenja, katere edina tradicija je v tem, da se postavi proti tradiciji življenja. Hudič ne more zgraditi lastne tradicije življenja, ker je on sam antiživljenje. Zato poskuša na tradiciji krščanstva zgraditi antiživljenje, ki pa nam ga hoče predstaviti kot življenje. Hudič nas na vsak način hoče prepričati, da je on bolj human in bolj pomemben od Kristusa. V tej ukani je moč hudiča in je hkrati njegova prihodnja končna poguba.

Kristus je že obsodil in premagal hudiča, ko je vstal od mrtvih. Tako nam je razkril hudičevo laganje, da je on gospodar nad življenjem. Hudič je dokončni premaganec, ki se zaveda poraza, vendar ga ne prizna. Zato potuhnjeno in prekanjeno ubira nova pota, kako bi pod svoj oblast spravil čim več ljudi in jih odtrgal od Kristusa.

Brez protestov se hudič hoče ugnezdi v kulturo, politiko, socialo in si ne pomišlja občasno privzeti celo videz religioznosti. Pri tem pa v ljudeh uničuje krščansko etično zavest in odgovornost. Ljudi tako usmerja v lagodni tok misli, občutenj in želja. Tako postajajo ubogljivi in upogljivi ter lahek plen tistih, ki si želijo popolne moči in nadzora nad njihovim zasebnim in družbenim življenjem in celo nad njihovim verovanjem.

Kristusa ljudje radi iščejo zaradi čudežev. Kristus te želje ne obsoja Opozori pa, da naj hodimo do izvirov življenja. Kristus nasičuje in Kristus odžeja (prim. Jn 6, 24-35). Lačen in žejen ne moreš dolgo živeti. Vprašanje našega preživetja ni zgolj v gospodarski stabilnosti in geopolitični spretnosti. To vprašanje ima odgovor v našem odnosu do življenja.

Papež Frančišek zelo jasno in odločno opozarja na nevarnost teorije spola, ki je simptom bolne družbe, ki se ne zna več spopadati s svojo boleznijo (Prim. Frančišek, Radost Ljubezni). Teorija spola je ideološki pojav, ki je nekakšna posledica marskističnega neoliberalnega humanizma. Ta ideologija ne priznava, da se rodimo kot moški in ženske, ampak se za to kar bomo, odločimo pozneje v življenju. V ozadju te teorije se skriva namen, da do konca izpelje to, kar marksizmu ni uspelo: razredni boj prenesti v odnos med možem in ženo, nato v družino ter tako v zelo kratkem času zdesetkati svetovno prebivalstvo. To pa pomeni uničiti življenje.

Ta proces na zelo prefinjen način družinam jemlje lastnino. Oče, mati in otroci skupaj potrebujejo in porabijo mnogo manj, kot pa porabijo razbite družine, kjer rabi vsak zase tisto, kar so prej rabili skupaj. Tako se povečuje potreba po dobrinah, kot gobe po dežju rastejo veletrgovine in svetovni trgovski ter finančni imperiji se veselijo velikega dobička na račun razbitih družin.

Pri nas v Sloveniji skoraj nihče ne pove, da v Skandinavskih državah beležijo strahotno veliko število samomorov med najstniki, ki so jih že v vrtcih in po šolah silili k spremembi spola in jih spodbujajo k ustanavljanju nenaravnih skupnosti. Ti mladi nesrečniki so izgubili svojo istovetnost, saj ne vedo kdo in kaj sploh so - in si v tej stiski mnogi jemljejo življenje.

Ne moremo več dolgo živeti brez resnice o sebi in o tem, da si priznamo, da brez Kristusa ne bo šlo. Evropa se močno maje v svoji trhlosti, ker je zavrgla temelje na Kristusu in jih ni nadomestila praktično z ničemer. Tako je ostala brez življenja. Sprašujemo se lahko, za koga Evropa načrtuje prihodnost, ko pa v njej usihajo izviri življenja?

Višarska romanja treh Slovenij že tri desetletja odmevajo v slovenski javni prostor kot eno samo vprašanje: Kam gremo Slovenci? Kaj bodo on nas v prihodnosti pripovedovala ljudstva? Ali smo Slovenci sedaj res slava prihodnjih rodov? Je sedanji rod res častni rod, ki je vreden spominjanja ali pa bomo postali opomin, kako nismo pripravili prihodnjim rodovom modrosti, da bi znali živeti?

Višarska romanja treh Slovenij so vedno bila in bodo romanja za zdravo Slovenijo. So romanja za življenje posameznikov in družin. Zato so višarska romanja treh Slovenij dragocena za vse Slovence – doma, v zamejstvu in po svetu. Spominjajo nas na naše dedne časti in opominjajo, da jih ohranjamo kot vrednote, ki smo jih po naših starših prejeli iz očetovskih dobrotnih dlani samega Boga.

Nebeška Mati Marija je Mati vseh narodov. Nikogar ne izključuje. Ona tudi Slovincem doma, v zamejstvu in v tujin ohranja krščansko tradicijo, ki ohranja in neguje življenje. Če si hudič hoče zgraditi svojo tradicijo na antiživljenju, Marija to tradicijo ruši tako, da navdušuje mnoge fante in dekleta, da si še vedno upajo in želijo podeliti zakrament svetega zakona. Marija daje pogum mnogim ženam in možem, da še vedno velikodušno sprejemajo življenje in se ga veselijo.

Marije se držimo, da vzdržimo na poti vere in ohranimo krščansko tradicijo, ki se veseli življenja!

Vsem, ki skrbite za slovenski in tudi mednarodni značaj teh romanj na Svete Višarje se zahvaljujem. To je veliko delo za utrjevanje Božjega kraljestva med nami, ki naj se krepi v pravičnosti, miru in veselju v Svetem Duhu!

Višarje, 5. avgusta 2018

Dr. Peter Štumpf SDB
soboški škof